

Puraththinai War Related Flowers in Sangam Literature

Dr. K. Sankara Narayanan

Assistant Professor & Head (i/c), Sangappalagai for Tamil Development, University of Madras,
Chennai, India

Manuscript ID :
MT427A0150

Volume : 3

Issue : 4

Month : December

Year : 2023

Received: 26.10.2023

Revised: 15.11.2023

Accepted: 07.12.2023

Published: 27.12.2023

Pages : 54-63

DOI:
10.5281/zenodo.10431925

ABSTRACT:

The lives of the Sangam Tamils depended on the morality of internal and external. Agam is about love life. Puram is about war. The following can be cited as factors for the occurrence of war. One is the greed of the king. The second is to destroy the country that does not respect itself. The third enemy is the seizure of the country's wealth, which many mention. The flower is considered important in the battle for land and wealth. Sangam Tamils keep each flower as a symbol for each war. Sanga literature, Tolkappiyam, Purapporul Venbamaalai etc. mention that during each departmental war, they go to war wearing the flowers of their respective department. This article aims to identify the patterns of arrival of flowers related to the war of the puraththinai in Sangam literature.

KEYWORDS:

Sangam literature, Purathinai, Tamil war, Flowers, Vettchi, Karanthai, Vanchi, Kanchi, Nochchi, Vuzhinai, Vaagai, Thumbai

This work is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 4.0 International
(CC BY-NC-SA 4.0)
International License

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைப் போர் சார்ந்த மலர்கள்

(முனைவர் கி. சங்கர நாராயணன்

உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர் (பொ.),

தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, இந்தியா

கட்டுரைச் சுருக்கம்

சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வு அகம் மற்றும் புறம் என்ற ஒழுக்கம் சார்ந்து அமைந்தன. அகம் என்பது காதல் வாழ்வு சார்ந்தது. புறம் என்பது போர் சார்ந்தது. போர் நிகழ்வதற்குக் காரணிகளாகப் பின்வருவனவற்றைச் சுட்டலாம். ஒன்று மன்னனின் நாடு கவரும் பேராசை. இரண்டாவது தன்னை மதிக்காத நாட்டினை அழித்து ஒழிப்பதாகும். மூன்றாவது பகை நாட்டின் செல்வ வளத்தைக் கைப்பற்றுவது எனப் பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். நிலம் மற்றும் செல்வவளத்தை அடையும் போரில் மலர் என்பது முக்கியத்துவமாகக் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு போரின் போது அதற்கென்று ஒவ்வொரு மலரைக் குறியீடாக வைத்துள்ளனர் சங்கத் தமிழர்கள். ஒவ்வொரு திணை சார்ந்த போரின்போதும் அந்தந்தத் திணைக்குரிய மலர்களை அணிந்து போருக்குச் செல்வதை சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்றவை எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணையின் போர் தொடர்பான மலர்களின் வருகை முறைகளை இனம் கண்டு அடையாளப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கருச்சொற்கள்

சங்க இலக்கியம், புறத்திணை, தமிழர் போர், மலர்கள், வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, வாகை, தும்பை

முன்னுரை

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலில் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய ஏழு திணைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். கரந்தைத் திணையினை வெட்சியின் உட்பகுப்பாகப் பாகுபாடு செய்கிறார். இதன்பின்னர் வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமலை இதனை வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனப் பன்னிரெண்டாக விரிக்கின்றது. இனிச் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்ற போர் தொடர்பான மலர்களின் வருகை முறையினைக் காணலாம்.

வெட்சி மலர்

மண்ணைக் கவர நினைக்கும் வேந்தன் முதலில் போர்ச் செயலைத் தொடங்குவான். அதன் முதலாக நிகழ்வது ஆநிரை கவர்தலாகும். வெட்சி ஒழுக்கத்தில் கவர்தல், பேணல், அடைதல், பகுத்தல், வணங்கல் என்ற ஐந்து படிநிலைகளைக் காணலாம். ஆநிரைக் கவர்தலின் அடையாளமாக வெட்சி மலரை அணிந்து இரவு நேரத்தில் செல்வர்.

சங்க இலக்கியங்களில் வெட்சி என்ற சொல் மலர், திணை என்ற பொருள்களில் கையாளப்படுகின்றது. காட்டில் தழைத்த வளைந்த கிளைகளையுடைய வெட்சியின் முறுக்கவிழும் பல அரும்புகள் மணங்கமழ்ந்து இருக்கும் என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

கடற்றில் கலித்த முட சினை வெட்சி

தளை அவிழ் பல் போது கமழும்

(குறு.209:5-6)

காடையின் காலிலுள்ள முள்ளை ஒத்த அரும்பு முதிர்ந்த வெட்சிப்பூக்கள் கொல் நிலத்திலுள்ள குருந்த மலர்களோடு கற்பாரையிலே பரந்து கிடக்கும் என அகநானூறு இதன் காட்சியைக் கண்முன் காட்சிப்படுத்துகின்றது.

இதல் முள் ஒப்பின் முகை முதிர் வெட்சி

கொல் புன குருந்தொடு கல் அறை தாஅம் (அகம். 133:14-15)

மேலும், சிவந்த காலையுடைய வெட்சியின் சிறியப் பூக்களை நடுவே விடுபுவாகவிட்டு மாலையினைத் தொடுப்பதாகத் திருருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

செம் கால் வெட்சி சீறிதழ் இடை இடுபு

(திருமுரு. 21)

பரிபாடலில் குளிர்ச்சி பொருந்திய வெட்சி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச் சூடிய மகளிர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. கலித்தொகை புன்மையான இலைகளைக் கொண்ட வெட்சி மலர் என்கிறது.

ஈர் அமை வெட்சி இதழ் புனை கோதையர் (பரி.22:22)

புல் இலை வெட்சியும் பிடவும் தளவும்

(கலி.103:2)

கரந்தை மலர்

தமது ஊரிலிருந்து வெட்சி மறவர்கள் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளைக் கரந்தை மறவர் மீட்டு வரும் ஒழுக்கத்தை கரந்தைத் திணை என்பர். இந்த ஒழுக்கத்தின்போது மறவர்கள் கரந்தை மலரை அணிந்திருப்பர்.

கரந்தை என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் மரம், செடி, கொடி, திணை, என்ற பொருளில் பார்க்கப்படுகின்றது. இளைய பசுவின் மடிக்காம்பினைப் போன்ற நறிய பூவைக்கொண்ட கரந்தை என்று புறநானூறு கரந்தை மலரை அறிமுகம் செய்கின்றது.

நாகு முலை அன்ன நறும் பூ கரந்தை (புறம். 261:13)

சிவந்த கரந்தைப் பூவைத் தொடுத்து இயற்றிய கண்ணி என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

செம் பூ கரந்தை புனைந்த கண்ணி (அகம். 269:11)

காய்த்த கரந்தையின் கரிய கொடி விளைகின்ற வயல் என்று பதிற்றுப்பத்து விளக்குகின்றது.

காய்த்த கரந்தை மா கொடி விளை வயல் (பதி. 40:5)

வஞ்சி மலர்

மண்ணாசை காரணமாக அரசன் தன் தலையில் வஞ்சி மலரைச் சூடிப் பகைவர் நிலத்தைக் கைப்பற்றுவது வஞ்சித் திணையாகும். சங்க இலக்கியங்களில் வஞ்சி என்ற சொல் மலராகவும், திணையாகவும் சேர மன்னர் தலைநகராகவும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஐங்குறுநூறு, வஞ்சி மரங்கள் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள, புதுவருவாய் உள்ள ஊரனே என்று தலைவனை அறிமுகம் செய்கையில் வஞ்சி மலர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. குறுந்தொகையிலும் வஞ்சி மலரைப் பற்றியக் குறிப்பினைக் காணமுடிகின்றது.

வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊர (ஐங். 50:2)

வஞ்சி பித்திகம் சிந்துவாரம் (குறு. 89)

கயிற்றினைக் கொண்ட நுண்ணிய தூண்டில் கோலால் மீனைப் பிடிக்கும் பாணரது மகள் புனலை அடுத்த கரையில் அகப்படுத்திய வரால் மீனைப் பன்னாடையால் அரிக்கப்பெற்ற கள்ளை உண்டு களித்திருந்த தன் தந்தைக்கு வஞ்சி மரத்தின் விறகினால் சுட்டு வாயில் உண்பிக்கும் என்று அகம் எடுத்துரைக்கின்றது.

நாண் கொள் கோலின் மீன் கொள் பாண்மகள்

தான் புனல் அடைகரை படுத்த வராஅல்

நார் அரி நறவு உண்டிருந்த தந்தைக்கு

வஞ்சி விறகின் சுட்டு வாய் உறுக்கும் (அகம். 216:1-4)

மென்புலமான மருதவயலின்கண் தன் இனத்துடனே மேய்ந்துண்டு வஞ்சி மரத்தின் கிளையின்கண் தங்கி உறங்குதலைச் செய்யும் நாரை என்கிறது புறம்.

மென்பாலான் உடன் அணைஇ

வஞ்சி கோட்டு உறங்கும் நாரை

(புறம். 384:1-2)

நீண்ட வெள்ளிய மருதமரத்துடன் வஞ்சி மரத்தையும் சாய்த்து நாட்காலையில் வந்த மிக்க வெள்ளத்தையுடைய காவிரி என்கிறது அகம்.

நெடு வெண் மருதொடு வஞ்சி சாய

விடியல் வந்த பெரு நீர் காவிரி

(அகம். 226:9-10)

காஞ்சி மலர்

கடும் சினத்தை உடைய பகை மன்னனாகிய வஞ்சி வேந்தன் போர் மேற்கொண்டு தன் நாட்டின்கண் வந்துவிட அந்நாட்டிற்குரிய காஞ்சி மன்னன் காஞ்சி மாலையைச் சூடிக்கொண்டு தனது காவல் இடத்தைக் காப்பது காஞ்சி திணையாகும். சங்க இலக்கியத்தில் காஞ்சி என்ற சொல் மரமாக, மலராக, திணையாக, பண்ணாகக் கையாளப்படுகின்றது.

குட்டையான அடிமரத்தையுடைய காஞ்சி மரத்தின் மாலை போன்ற மெல்லிய பூஞ்சொத்துக்கள் என்று காஞ்சி மலரை உவமையாக்குகிறது அகநானூறு.

குறும் கால் காஞ்சி கோதை மெல் இணர் (அகம். 341:9)

எதிர்த்துப் போரிட்ட பகைவரின் வீரம் அழியும்படி வென்ற, காஞ்சித்திணைக்கு அமைந்த வீரர்களுக்குத் தலைவனே என்று பதிற்றுப்பத்து பாராட்டுகின்றது.

மலைத்த தெவ்வர் மறம் தப கடந்த

காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும

(பதி. 65:3-4)

ஓசையைச் செய்யும் மணியை இயக்கி, காஞ்சிப்பண்ணைப் பாடினமையைப் புறம் பகர்கின்றது.

இசை மணி எறிந்து காஞ்சி பாடி

(புறம். 281:5)

நொச்சி மலர்

பகை அரசானல் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மதிலை அம்மதிலுக்குரிய மன்னன் பகை அரசனிடமிருந்து காத்துக் கொள்வது எயில் காத்தல் ஆகும். இவ்வொழுக்கத்தின்

போது நொச்சி மலரை அணிவர். சங்க இலக்கியங்களில் நொச்சி என்ற சொல்லுக்கு மரம் என்ற பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

நொச்சியின் கரிய மொட்டுக்களைப் போன்ற கண்களையுடைய மணல்மேட்டு நண்டின் பெரிய சுற்றத்தோடு கூடிய கூட்டம் என்று நற்றிணை நொச்சியை உவமையாக்குகிறது.

நொச்சி மா அரும்பு அன்ன கண்ண

எக்கர் ஞெண்டின் இரும் கிளை தொழுதி (நற். 267:1-2)

ஒளிவிடும் கொத்தினைக் கொண்ட நொச்சி மாலையைச் சூடிக்கொண்டு ஆறு நீளக் கிடந்ததைப் போன்ற அகன்ற நெடிய தெருவில் திருவிழா பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் முதுமை வாய்க்கப்பெற்ற குயவனே! என நற்றிணை கூறுகின்றது.

ஒண் குரல் நொச்சி தெரியல் சூடி

யாறு கிடந்து அன்ன அகல் நெடும் தெருவில்

சாறு என நுவலும் முது வாய் குயவ (நற். 200:2-4)

மேலும், நீலமணி போன்ற பூங்கொத்துக்களையுடைய நொச்சியின் பூமாலையைச் சூடிக்கொண்டு பலியாக இடப்பட்ட கள்ளைக் குடிக்கும் இந் நிலத்து முதுகுடியைச் சேர்ந்த குயவன்

மணி குரல் நொச்சி தெரியல் சூடி

பலி கள் ஆர்கை பார் முது குயவன் (நற். 293:1-2)

மணிகள் கொத்துக்கொத்தாய் அமைந்தாற்போன்ற கரிய கொத்துக்களையுடைய நொச்சி என்று புறம் கூறுகின்றது.

மணி துணர்ந்து அன்ன மா குரல் நொச்சி (புறம். 272:1)

பொருநராற்றுப்படை, நற்றிணை, அகநானூறு, குறுந்தொகை ஆகிய பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ள நொச்சி தொடர்பான பதிவுகள் பின்வருமாறு,

மனை நொச்சி நிழல் ஆங்கண்

(பொரு. 185)

மயில் அடி இலைய மா குரல் நொச்சி

மனை நடு மௌவலொடு ஊழ் முகை அவிழ் (நற். 115:5-6)

மனை மா நொச்சி மீமிசை மா சினை

(நற். 246:3)

மயில் அடி அன்ன மா குரல் நொச்சியும்
கடி உடை வியல் நகர் காண்வர தோன்ற (நற். 305:2-3)

மனை இள நொச்சி மௌவல் வால் முகை (அகம். 21:1)

மனை வளர் நொச்சி மா சேர்பு வதிய (அகம். 367:4)

மயில் அடி இலைய மா குரல் நொச்சி
அணி மிகு மென் கொம்பு ஊழ்த்த (குறு. 138:3-4)

தும்பை மலர்

இரண்டு பெரும் வேந்தர்களும் பரந்த பெரிய போர்க்களத்தில் அதிரப் பொருவது தும்பைத் திணையாகும். இப்போரின்போது தும்பை மலரைச் சூடுவர். சங்க இலக்கியங்களில் தும்பை என்பது திணையாகவும் செடியாகவும் மலராகவும் வரப்பெறுகிறது.

மலர்ந்த பூவையுடைய தும்பை மாலையை அணிந்த அழகிய வலிய மார்பினன் எனப் புறநானூறும் போர்க்களங்களில் எதிர்சென்று போரிடும் போது தும்பைப் பூ சூடிய பகைவர் என்று பதிற்றுப்பத்தும் சுட்டுகின்றது.

அலர் பூ தும்பை அம் பகட்டு மார்பின் (புறம். 96:1)

அமர் கடந்து மலைந்த தும்பை பகைவர் (பதி. 14:8)

போர்த்துறை எல்லாம் முற்றவும் கடைபோகிய, வெம்மையையுடைய தும்பை சூடிப் பொரும் போரின்கண் சினங்கொண்டு வந்த பகைவர்கள், அச்சந்தரும் போர்முனையில் அலறியோடினர் என்று பதிற்றுப்பத்து போர்களைக் காட்சியைப் பதிவு செய்கிறது.

துப்பு துறைபோகிய வெப்பு உடை தும்பை
கறுத்த தெவ்வர் கடி முனை அலற (பதி. 39:3-4)

உழிஞை மலர்

பகைவர் நாட்டின் மீது படையோடு சென்று மதிலை வளைத்துப் போரிடுவதாகும். இப்போர் வீரர்கள் உழிஞை மலரைச் சூடுவர். புறத்திணை, கொடி என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் உழிஞை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

சிறிய இலையினையும் பொன்னிறத் தழைகளையும் கொடி போன்றதும் நெடிய கொடி போன்று படரும் தன்மை உடையது என்று சங்க இலக்கியங்கள் உழிஞை மலரை அறிமுகம் செய்கின்றது.

சிறியிலை உழிஞை தெரியல் துடி (பதி.63:8)

பொலம் குழை உழிஞையொடு பொலிய துட்டி (புறம்.50:4)

நுண் கொடி உழிஞை வெல் போர் அறுகை (பதி. 44:10)

நெடும் கொடி உழிஞை பவரொடு மிடைந்து (புறம்.76:5)

வாகை மலர்

வெற்றி பெற்ற அரசனும் அவனது போர் வீரர்களும் வெற்றியின் அடையாளமான வாகை மலரைச் சூடி வெற்றியின் மகிழ்வினைக் கொண்டாடுவது. தொல்காப்பியரோ வாகை என்பது போர் வெற்றி மட்டுமல்ல, வாழ்வின் மேம்பட்ட வெற்றியும் தான் என்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் வாகை என்ற சொல் மரமாக, எயினன் என்ற மன்னனின் நகரமாக, போர்க்களமாக எடுத்தாளப்படுகின்றது.

குமரி வாகை கோல் உடை நறு வீ
மட மா தோகை குடுமியின் தோன்றும் (குறு. 347:2-3)

துய் வீ வாகை (பதி. 43:23)

இளம் வாகைமரத்தின் காம்புடைய நறிய பூக்கள் மடப்பத்தையுடைய பெரிய ஆண்மயிலின் உச்சிக்குடுமியைப் போல் தோன்றும் எனவும் பஞ்சு போன்ற முடியினைக் கொண்டது என்றும் வாகையின் உருவத்தைக் குறுந்தொகையும் பதிற்றுப்பத்தும் அறிமுகம் செய்கின்றன.

ஆரியர்
கயிறு ஆடு பறையின் கால் பொர கலங்கி
வாகை வெண் நெற்று ஒலிக்கும் (குறு. 7:3-5)

ஆரியக் கூத்தர் கயிற்றில் ஆடும்போது ஒலிக்கும் பறையினைப்போல், காற்று மோதுவதால் கலங்கி வாகைமரத்தின் வெண் நெற்று ஒலிக்கும் எனவும்,

அத்த வாகை அமலை வால் நெற்று
அரி ஆர் சிலம்பின் அரிசி ஆர்ப்ப (குறு. 369:1-2)

அரிய வழியில் உள்ள வாகையின் ஒலியெழுப்பும் வெண்மையான நெற்று உள்ளிடான பரல்கள் நிறைந்த சிலம்பு போன்று அதன் விதைகள் ஒலிக்கும் எனவும் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

பொன் அம் கண்ணி பொலம் தேர் நன்னன்

சுடர் வீ வாகை கடி முதல் தடிந்த

(பதி. 40:14-15)

பொன்னால் செய்த அழகிய தலைமாலை அணிந்த, பொன்னாலான தேரினைக் கொண்ட நன்னனின் ஒளிவிடும் பூக்களையுடைய வாகையாகிய காவல்மரத்தை அடியோடு வெட்டிச் சாய்த்தனர் என்று பதிற்றுப்பத்து விளக்குகின்றது.

வாகையின் ஒளிரும் பூவினைப் போன்ற கொண்டையைக் கொண்டமயில்களின் நிறைந்த அகவல் குரல் என்று வாகையின் மலர் மயிலுக்கு உவமையாக்கப்படுகின்றது. மெல்லிய பூவையுடைய வாகையின் புல்லிய புறத்தினையுடைய கவர்த்த இலை என்று அகம் கூறுகின்றது.

வாகை ஒண் பூ புரையும் முச்சிய

தோகை ஆர் குரல்

(பரி. 14:7-8)

மென் பூ வாகை புன் புற கவட்டு இலை

(அகம். 136:10)

வள்ளன்மையுடைய எயினன் என்பானுக்குரிய வாகை என்னும் நகரம் என்று வாகை நகரத்தைக் குறிப்பிடுகிறது புறம்.

வண் கை எயினன் வாகை அன்ன

(புறம். 351:6)

மேலும், கலந்து கோத்த மலர்களையுடைய மாலை குழைந்துபோகும்படியாக, தலைவன் தழுவிய நாட்கள் மிகச் சிலவே; அதனால் எழுந்த பழிச்சொல்லோ, கோட்டான்களாகிய கோழிகளையுடைய வாகை என்னும் போர்க்களத்தில் பசும்பூண் பாண்டியனின் செயல்திறம் மிக்க அதிகன் என்பான் தன் யானையோடு இறந்தபோது ஒளிறும் வாள்களையுடைய கொங்கர் எழுப்பிய கூச்சலினும் பெரியது என்கிறது குறுந்தொகை.

மயங்கு மலர் கோதை குழைய மகிழ்நன்

முயங்கிய நாள் தவ சிலவே அலரே

கூகை கோழி வாகை பறந்தலை

பசும் பூண் பாண்டியன் வினை வல் அதிகன்

களிறொடு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறு வாள் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே

(குறு. 393)

முடிவுரை

மேற்கண்ட சான்றாதாரங்களின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களில் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை ஆகிய எட்டு போர் சார்ந்த மலர்களின் வருகையினை அறியமுடிகின்றது. பாட்டும் தொகையில் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு போன்ற புறம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் குறைவெனினும் அக இலக்கங்களிலும் போர் சார்ந்த குறியீடாகத் திகழும் இந்த எண் வகை மலர்களின் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. இலக்கணம் கண்டதற்கு இலக்கியம், இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் என்ற இரண்டு சொல்லாடலின் வழியாக இந்தப் போர் சார்ந்த மலர்களின் வருகை முறைகளை நாம் சங்க இலக்கியம் மற்றும் தொல்காப்பியப் பார்வையில் நோக்கினாலும் சரியானதாகும். சங்க இலக்கியங்களில் புறத்திணைப் போர் சார்ந்த குறியீட்டு மலர்கள் மலராக, செடியாக, கொடியாக, திணையாக, போர்களமாக, நகரமாக எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அ மா, பரிமணம், & கு வெ, பாலசுப்ரமணியன், பதிப்பாசிரியர்கள். *சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை*. தொகுதி 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
2. அ மா, பரிமணம், & கு வெ, பாலசுப்ரமணியன், பதிப்பாசிரியர்கள். *சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை*. தொகுதி 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
3. அ மா, பரிமணம், & கு வெ, பாலசுப்ரமணியன், பதிப்பாசிரியர்கள். *சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை*. தொகுதி 3, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
4. அ மா, பரிமணம், & கு வெ, பாலசுப்ரமணியன், பதிப்பாசிரியர்கள். *சங்க இலக்கியம், பத்துப்பாட்டு*. தொகுதி 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
5. அ மா, பரிமணம், & கு வெ, பாலசுப்ரமணியன், பதிப்பாசிரியர்கள். *சங்க இலக்கியம், பத்துப்பாட்டு*. தொகுதி 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
6. ச வே சு, சுப்ரமணியம். *சங்க இலக்கியம் முழுவதும்*. சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006.
7. சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், & நீலபத்மநாபன். *புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. புதுதில்லி, சாகித்திய அகாதெமி, 2013.

REFERENCES

1. A M, Parimanam, & K V, Balasubramanian, Editors. *Sangam Literature, Eight Anthologies*. Vol I, Chennai New Century Book House, 2014.
2. A M, Parimanam, & K V, Balasubramanian, Editors. *Sangam Literature, Eight Anthologies*. Vol II, Chennai New Century Book House, 2014.
3. A M, Parimanam, & K V, Balasubramanian, Editors. *Sangam Literature, Eight Anthologies*. Vol III, Chennai New Century Book House, 2014.
4. A M, Parimanam, & K V, Balasubramanian, Editors. *Sangam Literature, Ten Idylls*. Vol I, Chennai New Century Book House, 2014.
5. A M, Parimanam, & K V, Balasubramanian, Editors. *Sangam Literature, Ten Idylls*. Vol II, Chennai New Century Book House, 2014.
6. S V, Subramaniam. *Sangam Literature*. Chennai, Manivaasagar Publication, 2006.
7. Sirpi Balasubramaniam, & Neelapathmanaban. *Puthiya Nokki Tamil Ilakkiya Varalaru*. New Delhi, Sakthiya Academy, 2013.